

Davide Morosinotto

ΛΟΥΚΑΣ ΚΛΑΨΑΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ!

μετάφραση: Δήμητρα Δότση

εικονογράφηση: Laura Re

 δότση

Περιεχόμενα

Μια συγκινητική αρχή.....	7
Το συμβούλιο της τάξης.....	17
Η μεγάλη πλημμύρα.....	31
Η επιστημονική μέθοδος.....	43
Το αντι-δραματικό μηχανήμα.....	55
Ένα ρομπότ αλά καρμπονάρα.....	67
Ο Λουκάς στο ρινγκ!.....	79
Διαλογισμός με μαράκες.....	91
Αντίο, Β2.....	105

Μια συγκινητική αρχή

Όλα τα παιδιά γεννιούνται κλαίγοντας. Το ίδιο και ο Λουκάς Κλάψας. Μόνο που εκείνος δεν σταμάτησε ποτέ.

Μόλις γεννήθηκε, ο κύριος Μπέμπικος, ο μαιευτήρας, τον έπιασε στα χέρια του, αλλά ο Λουκάς ούρλιαζε σαν δαιμονισμένος.

«Το μωρό σας έχει υγιέστατα πνευμόνια, κυρία Κλάψα», είχε πει στη μαμά του Λουκά, αστειευόμενος.

«Εε. Ναι, ναι».

«Πάρτε τον αγκαλιά να ηρεμήσει».

Κι εκείνη τον πήρε στην αγκαλιά της.

Μόνο που ο Λουκάς δεν ηρέμησε. Καθόλου.

Δύο λεπτά. Τρία. Πέντε. Μισή ώρα. Τίποτα.

«Είναι φυσιολογικό να κάνει έτσι;» ρώτησε κάπως ανήσυχη η μαμά του.

«Μα φυσικά, φυσικά», μουρμούρισε ο κύριος Μπέμπικος. «Θα δείτε που σε λίγο θα του περάσει».

Μόνο που δεν του πέρασε.

Ο μικρός Λουκάς, που εκείνη την εποχή ήταν ένα γλυκύτατο πλασματάκι που ζύγιζε δεν ζύγιζε τρία κιλά, συνέχισε να κλαίει δίχως σταματημό όλη μέρα, όλη νύχτα, και την επόμενη μέρα και την επόμενη νύχτα.

Στο τέλος, εκτός από εκείνον, όλοι στο μαιευτήριο έκλαιγαν από την απελπισία τους. Μέχρι και ο κύριος Ντρόλης έκλαιγε, ο καθαριστής, που όλοι αποκαλούσαν Ο Πλακατζής.

«Πάρτε τον σπίτι, για όνομα του Θεού», είχε πει ο κύριος Ραμπόλης στους γονείς του Λουκά. Και μετά, επειδή τους λυπήθηκε, τους χάρισε μια γιγάντια συσκευασία με ωτοασπίδες.

«Κάτι μου λέει ότι θα σας χρειαστούν...»

Στην άμοιρη οικογένεια Κλάψα η φράση αυτή ακούστηκε σαν προφητεία, η οποία έγινε πραγματικότητα, και μάλιστα με απόλυτη ακρίβεια.

Μεγαλώνοντας, ο Λουκάς έκλαιγε όταν πήγαινε στον παιδικό σταθμό.

Έκλαιγε όταν του έπεσε το πρώτο του δόντι.

Και όταν έπεσε από το ποδήλατο του αδερφού του του Κλέαρχου.

Και όταν ο παππούς του του χάρισε τον Λούη, το πρώτο του χάμστερ.

Κι όταν μετά πέθανε από δυσπεψία (ο Λούης, όχι ο παππούς).

Και όταν οι γονείς του προσπάθησαν να του

το κρύψουν, αγοράζοντάς του ένα άλλο χάμστερ που το ονόμασαν και αυτό Λούη.

«Μα χτες ήταν γκριζο και σήμερα είναι καστανό!» κλαψούρισε ο Λουκάς.

«Συμβαίνει καμιά φορά αυτό στα χάμστερ. Αλλάζουν τρίχωμα όπως αλλάζουν δέρμα τα φίδια», δικαιολογήθηκε η μαμά του. Ο μπαμπάς του από την άλλη δεν είπε κουβέντα γιατί

δοκίμαζε κάτι καινούριες σούπερ πχομονωτικές ωτοασπίδες από σιλικόνη.

Με λίγα λόγια, ο Λουκάς Κλάψας ήταν το πιο κλαψιάρικο παιδί που είχε περάσει ποτέ από την ήρεμη Φτερνιζούπολη. Και πολύ πιθανόν να ήταν και το πιο κλαψιάρικο όλης της χώρας, αν κάποιος είχε τη φαινή ιδέα να επινοήσει ένα παράξενο αγώνισμα, όπως την κλάψα μετ' εμποδίων.

Με τον καιρό, ο Λουκάς έσπασε διάφορα ρεκόρ. Όπως τότε που στρίγκλιζε για έντεκα ώρες και τριάντα οκτώ λεπτά δίχως σταματημό. Ή τότε που τα αναφιλητά του είχαν φτάσει τα εκατόν είκοσι ντεσιμπέλ, όσο δηλαδή και ο θόρυβος ενός τζετ την ώρα που απογειώνεται.

Για να μην πούμε για τα διάφορα σιτλ του κλάματος. Ο Λουκάς ήταν εξπέρ σ' αυτό: μπορούσε να κλαψουρίζει σαν γατάκι, ή να ρουφάει τη μύτη του συγκρατώντας με δυσκολία τα αναφιλητά του, ή να κλαίει γεμίζοντας κουβάδες με τα δάκρυά του, ή να υποφέρει αμίλητος, αφήνοντας τα δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπό του και τα λοιπά, και τα λοιπά.

Και φυσικά, όσοι γνώριζαν τον Λουκά, άρχισαν σιγά σιγά να αναρωτιούνται.

Για παράδειγμα, σκέφτονταν: μα πότε επιτέλους θα σταματήσει; Ή πόσο να κοστίζουν άραγε αυτές οι καλές ωτοασπίδες που πήρε ο

κύριος Κλάψας; Ή μα γιατί κλαίει τόσο πολύ το κακομοιρούλικο (έτσι τον αποκαλούσαν σχεδόν όλοι, «κακομοιρούλικο»);

Η αλήθεια είναι ότι κανείς δεν ήξερε. Και πού δεν τον πήγαν οι γονείς του όλα αυτά τα χρόνια! Στον παιδίατρο, στον οδοντίατρο, στον οφθαλμίατρο, ακόμα και στον ενδοκρινολόγο πήγαν, αλλά κανείς δεν είχε καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε. Όλες οι εξετάσεις είχαν βγει αρνητικές: ο Λουκάς Κλάψας έσφυζε από υγεία, ήταν έξυπνος, δεν είχε τίποτα απολύτως.

«Είδες, Λουκά;» του είχε πει τότε η μητέρα του. «Όλα είναι μια χαρά».

Κι εκείνος έβαλε τα κλάματα από ανακούφιση.

Με τον καιρό, το κλάμα χειροτέρευε. Ιδίως όταν έφτασε σε ηλικία να γραφτεί στο δημοτικό της Φτερνιζούπολης. Το σχολείο αυτό, είναι η αλήθεια, ήταν κάπως καταθλιπτικό με τους ξεφτισμένους του τοίχους, τη στραβή του

στέγη και τον πλάτανο τον Αχιλλέα. Το μεγάλο αυτό δέντρο έμοιαζε τόσο μελαγχολικό, που ο Λουκάς δεν γινόταν να περάσει από κάτω χωρίς να νιώσει τα μάτια του να κοκκινίζουν από συγκίνηση.

Η πρώτη δημοτικού για τον Λουκά Κλάψα ήταν ένας «κατακλυσμός δακρύων», όπως την είχε χαρακτηρίσει ο κύριος Πένας.

Και η δευτέρα; Αυτή κι αν ήταν!
Η δευτέρα δημοτικού αποδείχτηκε πολύ
χειρότερη.

